

קוֹנְטֵרַס

גְּדֵלַת ל"ג בְּעֶמֶר

בו תבאר מעלת גדלת היום הנורא, יומא דהלולא רבא,
יום שמחתו של התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי,
זכותו יגן עלינו, ומה שיכולים לפעל בו.

בנוי ומיסד על-פי דברי
רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו
ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון
הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו
ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי
חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי
חסידי ברסלב
עיה"ק ירושלים תובב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, שְׁבִיּוֹם ל"ג בְּעֶמֶר,
אֵז מְאִיר אֹרֹו הַגָּדוֹל שֶׁל רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּן
יוֹחָאִי בְּעוֹלָם, כִּי הוּא גָּלָה כָּל-כֶּךָ אֶת
רוּחָנִיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּעוֹלָם, בְּגִלּוֹי
רַב נוֹרָא וְנִפְלְאָ כְּזֶה, עַל-יְדֵי הַלְמוּדִים
בְּזִהָר וּבִתְקוּנִים, עַד שֶׁהֵאָרָה הַזֹּאת
נִשְׁאַרָה לְדוֹרֵי דוֹרוֹת. כִּי כָּל הַגִּלּוּיִים שֶׁל
הָאֲרִיז"ל וְתַלְמִידָיו, וְהַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב
הַקְּדוֹשׁ זי"ע וְתַלְמִידָיו, וְכֵן בְּעַלֵּי הַמוֹסֵר
וְתַלְמִידֵיהֶם, הִפְּלֵ מִיֶּסֶד עַל דְּבַרֵּי רַבִּי
שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאִי וְהַזִּהָר וְהַתְּקוּנִים, וְלִכֵּן
בַּיּוֹם הַזֶּה מְאִיר מְאֹד אֹרֹו שֶׁל רַבִּי
שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאִי בְּהֵאָרָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה
מְאֹד.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתקעד)

קונטרס

גְּדֵלַת ל"ג בְּעֶמֶר

א.

צָרִיף שְׁתַּדַּע, אָהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, כִּי בַּיּוֹם הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא ל"ג בְּעֶמֶר, הַלּוּלָא רַבָּא דְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, נוֹהֲגִים בּוֹ שְׁמַחָה גְדוֹלָה עַד מְאֹד, וּמְדַלִּיקִים אוֹרוֹת וּמְדוֹרוֹת לְכַבּוּדוֹ, כִּי הוּא נִקְרָא בּוֹצִינָא קַדִּישָׁא (הַנֵּר הַקָּדוֹשׁ), כִּי הוּא הָאִיר אֶת כָּל הָעוֹלָם עִם אוֹרוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעַל-כֵּן עַל יְדוֹ נִתְעוֹרְרִים מִן הַשָּׁנָה, כְּמוֹ שֶׁגְּלָה רַבְּנוֹ ז"ל, שְׁרַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי נִקְרָא עַל שֵׁם (דְּנִיאל ד, י): "עִיר וְקַדִּישׁ מִן שְׁמֵיא נְחַת", כִּי הוּא מְעוֹרֵר מִן הַשָּׁנָה, עַל-יְדֵי רַבּוּי סוּדוֹת הַתּוֹרָה שֶׁגְּלָה; כִּי הוּא גְּלָה כָּל רְזִין דְּאוּרִיתָא וְסִתְרֵי תּוֹרָה, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה נִתְעוֹרְרִין מִן הַשָּׁנָה, וְתַכְףּ-וּמְיָד כְּשֶׁנִּתְעוֹרְרִין מִן הַשָּׁנָה, אֲזִי נִצּוּלִין מִכָּל מִינֵי חֲטָאִים וְעוֹנוֹת. כִּי כָּל הַיְרִידוֹת וְהַנְּפִילוֹת

וְהַשְּׁלֻכוֹת שְׁעוֹבְרוֹת עַל הָאָדָם, הֵן רַק מַחֲמַת שְׂמֵחוֹ יִשְׁן,
 וְאִינוּ זוֹכָה לְהַפִּיר בְּגִדְלַת הַבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, כִּי אִם מִחַ
 וְדַעַת הָאָדָם הָיוּ עֲרִים, אַף פַּעַם לֹא הָיָה בָּא לְיַדֵּי חֲטָאִים
 וְעוֹנוֹנוֹת, כִּי הַמַּפִּיר אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְיִודַע וְעַד
 אֲשֶׁר אֵין בְּלִעְדָּיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְהוּא עוֹמֵד עַל יְדוֹ, אֲזִי אַף
 פַּעַם לֹא הָיָה בָּא לְיַדֵּי חֲטָאִים, וּמַחֲמַת שְׂמֵחוֹ וְדַעַתוֹ נִפְלוּ
 לְבַחֲיַנַּת שְׁנָה, עַל-יְדֵי-זֶה בָּא לְחֲטָאִים וְעוֹנוֹנוֹת. וְעַל-כֵּן מֵאִז
 שִׁגְלָה רַבִּי שְׂמֵעוֹן בַּר יוֹחָאי אֶת סִפְרֵי הַזְּהַר וְהַתְּקוּנִים, שֶׁהֵם
 גְּלוּיִים שֶׁל אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ וְכָל סוּדוֹת חֲכָמַת
 הַקְּבָלָה, וְגִלָּה אֶת סִתְרֵי נִסְתָּרוֹת הַבְּרִיאָה, עַל-יְדֵי-זֶה
 נִמְשָׁכִים שִׁכְלֵי וְדַעַת חֲדָשִׁים בְּעוֹלָם, וְנִצּוּלִים מִכָּל מִינֵי
 חֲטָאִים וְעוֹנוֹנוֹת, כִּי עַל-יְדֵי גְלוּי אֱלֻקוֹת, שְׂאָדָם מְרַגֵּישׁ אֶת
 אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, עַל-יְדֵי-זֶה נִתְעוֹרַר מֵהַשְּׁנָה וְנִצַּל
 מִכָּל מִינֵי חֲטָאִים וְעוֹנוֹנוֹת, וְזוֹכָה לְחִזּוֹר בְּתִשְׁבֻּבָה שְׁלֵמָה, כִּי
 מְאִירִים לוֹ דַּעַתוֹ וּמַחֲוֹ בְּהֶאֱרָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה עַד מְאֹד.
 וְעַל-כֵּן הַיּוֹם הַזֶּה הוּא יוֹם שֶׁכָּלוּ אוֹרָה, וְלָכֵן נוֹהֲגִים
 לְהַדְלִיק בּוֹ מְדוּרוֹת אוֹר, וּשְׂמֵחִים מְאֹד מְאֹד. כִּי בְּאֲמַתַּת אֵין
 לָךְ עוֹד שְׂמֵחָה יוֹתֵר גְּדוּלָה מִשְׂמֵחָה זוֹ שֶׁנִּתְגַּלָּה אֲמַתַּת
 מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּעוֹלָם, שְׂעַל-יְדֵי-זֶה נִצּוּלִין מִכָּל מִינֵי
 חֲטָאִים וְעוֹנוֹנוֹת וּפְשָׁעִים, וְזוֹכִים לְחִזּוֹר בְּתִשְׁבֻּבָה שְׁלֵמָה אֵלָיו
 יִתְבָּרֵךְ.

ב.

צָרִיף שְׁתַּדַּע, אֱהוּבֵי, בְּנֵי, אֲשֶׁר יוֹם ל"ג בְּעֹמֶר, יוֹם
הַהִסְתַּלְקוּת שֶׁל רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, הוּא יוֹם שְׁמִתָּה
גְּדוּלָה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וּבְפָרֵט בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּי הַהִסְתַּלְקוּת
שֶׁל הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל בְּמַעֲלָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד, עוֹשֶׂה תְקוּן
בְּכָל הָעוֹלָמוֹת יוֹתֵר מִבְּחַיָּו, כִּי גְדוּלִים צַדִּיקִים בְּמִיתָתָן
יוֹתֵר מִבְּחַיֵּיהֶן (חֲלִין ז:), כִּי הֵם מְתַקְּנִים נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל
בְּמִיתָתָן יוֹתֵר מִבְּחַיֵּיהֶם, וּמְכַנְיְעִים אֶת הַסְּטָרָא אַחְרָא
וְהַקְּלָפוֹת הַנְּאֻחָזִים בְּנַשְׁמוֹת הַנְּפוּלוֹת בְּעוֹנוֹתֵיהֶם, כִּי
הַצַּדִּיקִים מְכַנְיְעִין וּמְבַטְּלִין אוֹתָם בְּמִיתָתָם יוֹתֵר מִבְּחַיֵּיהֶם,
בְּסוּד (שׁוֹפְטִים טז, ל): "וַיְהִי הַמָּתִים אֲשֶׁר הִמִּית בְּמוֹתוֹ
רַבִּים מֵאֲשֶׁר הִמִּית בְּחַיָּו", שֶׁהַצַּדִּיק הָאֵמֶת מְנַהֵיג הַדּוֹר
הָאֵמֶתִי מִמִּית אֶת שׁוֹנְאֵי הַקְּדוּשָׁה וְהַקְּלָפוֹת וְהַסְּטָרָא אַחְרָא
בְּמוֹתוֹ יוֹתֵר מִבְּחַיָּו, כִּי גְדֻלַת מַעֲלַת הַצַּדִּיק, שְׁכָל יְמֵי חַיָּו
בְּכָל עֵת וְרָגַע בְּעוֹדוֹ בְּעוֹלָם, הוּא מוֹסֵר אֶת נַפְשׁוֹ, גּוֹפּוֹ
וְנַשְׁמָתוֹ בְּעִבּוּרוֹ יְתַבְּרֵךְ, וְנַעֲשֶׂה כְּאִין מִמֶּשׁ, וְנִכְלָל בְּמָקוֹם
שְׁנִכְלָל בְּעוֹדָנוּ בְּגִשְׁמִיּוֹת גּוֹפּוֹ, עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה אֶחָד עִם עֵצִים
עֲצָמִיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יְתַבְּרֵךְ; כִּי מֵרַב יִגִּיעַתוֹ וְטִרְחָתוֹ בְּעִבּוּדָתוֹ
יְתַבְּרֵךְ שְׁמוֹ, גּוֹפּוֹ הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי נַעֲשֶׂה כְּלִי לְקַבֵּל בּוֹ עֵצִים
עֲצָמִיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יְתַבְּרֵךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה בְּעֵצְמוֹ הוּא זוֹכֶה
לְעוֹרֵר וּלְחַזֵּק וּלְאַמֵּץ אֶת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל וּלְקַרְבֵּן אֱלֹהֵי
יְתַבְּרֵךְ, כִּי מֵרַב אֹר וְחַיּוֹת וְזִיו וְדַבְּקוֹת שְׁנַצְטַמְצָמִים בּוֹ,

אפלו שעדין מלבש בלבוש החמרי והגשמי, בכל זאת גם הם מזדככים, כי הפלים נעשים בבחינת אורות, לכן כל מי שמקרב אליו, גם עליו נמשך אורו ואמתתו יתברך, עד שזוכה לחזר בתשובה שלמה. כי הצדיק הגדול במעלה נוראה ונפלאה מאד, חפץ תמיד בטובות ובתקון נשמות ישראל, ועקר הטוב ועקר ההצלחה האמתית הוא הצלחת הנפש. לטהר נשמות ישראל מזהמתן, ולהחזירן בתשובה שלמה, לעוררן משנתן, שלא תישנה שנת עולם, חס ושלום. וזה כל עניניו בחייו, שנתלבשת נשמתו הרוחנית בתוך גופו הגשמי, אשר דיקא על-ידי-זה יש לבני-אדם שיכות אליו, כי באמת גדולי מבחרי הצדיקים שהם בטלים באין סוף ברוך הוא, והם בעיני עצמם כלא ממש, בטלים ומבטלים כלא ממש, בהם אין לשום ברירה השגה כלל, כי "עין לא ראתה" (ישעיה סג, ד) את גדל השגתם ומדרגתם, שעולה עד אין סוף, אבל על-ידי גשמיות גופם, עדין יש לבני-אדם שיכות והשגה בהם, ואף שגם בזה צריכים זכות גדולה מן השמים, שלא יתהפכו להיות חולקים על הצדיקים, כי הרי גופם הגשמי והחמרי מכסה על אור נשמתם, עם כל זאת מי שזוכה לחזר בתשובה אמתית, וגם הוא משתוקק אל רוחניות חיות אלקותו יתברך, אזי גם הוא יכול שתהיה לו איזו השגה ותפיסה בגופו הקדוש של הצדיק, שנזדכך ונעשה הפלי (הינו גופו הגשמי) גם-כן

לאור, עם כל זאת אי אפשר לצדיק לקרב את נשמות ישראל אלא בשעה שהוא בבחינת שנה, הינו שנשמתו שרויה בתוך גופו, כי ממת הצדיק בעצמו אי אפשר לו לקבל, כי מחו גדול ונשגב ונעלה מאד מאד, עד שאי אפשר לקבל ממנו בשום אופן, כי אם על ידי שהצדיק מוריד עצמו אל העולם, ומסלק את דעתו, ומדבר עם העולם שיחת חלין וספורי מעשיות, שכל זה הוא סוד שנה לגביו, וכזה יש לבני אדם איזו תפיסה בו וכדבריו, לא כן נשמתגלה אור קדשתו בשלמות, שאז אי אפשר להשיג את דעתו כלל, ומזה בא שיש לגדולי מבחרי הצדיקים מתנגדים גדולים, מאחר שהאנשים חטאו ופגמו ולכלכו עצמם ימים ושנים בחטאים ועוונות ופשעים, וכל מחם מטנף בכל מיני טנופים, ואם כן איך ישיגו ויתפסו באור ויחניות גדולי הצדיקים? ! ולכן ההכרח להם להתנגד להם, כי אינם יכולים להבין איך שיק בזה עולם החמרי והגשמי, המלא הסתרות וכסויים, שישתובב פאן לפיד ומדורה של אש, הדבוק באור האורות בו יתברך; ועל כן מזה נמשך, שבחיים חיותם של גדולי הצדיקים, יש עליהם מחלקת דולה, ומחרפים ומבזים אותם, כי לא כל אחד ואחד יכול להתקרב אליהם, כי אי אפשר להתקרב אליהם אלא בשעה שהם מורידים ומשליכים את עצמם מרום גבהי השגתם אל שמיות ספורי העולם, כי אחרת לא היה לבני אדם שום

תְּפִיסָה וְהִרְגָּשָׁה כָּלֵל, וּבּוּ בְּרַגַע שֶׁהֵם מְשַׁלְיָכִים אֶת עֲצָמָם
אֶל תּוֹךְ זֶה הָעוֹלָם, וּמְלַבִּישִׁים אֶת עֲצָמָם בְּלְבוּשׁ אַחֵר, כְּכֹר
נִעְלָם וְנִתְכַּפָּה וְנִסְתָּר אֹרָם. וְעַל-כֵּן לֹא לִשְׂוֹא מִי שְׂמָלָא
טְנוּפִים וְלִכְלוּכִים וְעוֹנוֹנוֹת וּפְגָמִים וּבִפְרֹט פְּגָמֵי הַבְּרִית,
חוֹלֵק עַל הַצְּדִיק הַגָּדוֹל בְּמַעֲלָה נוֹרְאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד. לֹא-כֵן
בְּשַׁעַה שֶׁנִּסְתַּלַּק הַצְּדִיק, שָׂאז הַפְּשִׁיט מַעֲצָמוֹ אֶת גּוּפוֹ
הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי, עַד שֶׁעָלָה לְמָקוֹם שֶׁעָלָה, וְנִכְלָל בְּמָקוֹם
שֶׁנִּכְלָל וְכוּ', אִז כְּכֹר אֵין גּוּפוֹ הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי בְּזֶה הָעוֹלָם,
אִז דִּיקָא נִתְבַּטְּלוֹת כָּל הַמַּחְלֻקוֹת מִמֶּנּוּ, כִּי כָל זְמַן שֶׁהִיָּה
בַּחַיִּים חַיּוֹתוֹ, הִיּוּ הַגּוֹף הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי וְכֵן הַסְּבִיבָה שֶׁבָּה
הִיָּה מְסַבֵּב, מַעֲלִימִים וּמְכַסִּים וּמְסַתִּירִים אֶת גְּדֻלַּתוֹ, וְעַל-
יְדֵי-זֶה הִיָּה מְקוֹם לְמִתְנַגְּדִים אֲרוּרִים וּפְגוּמִים לְחֻלְק עָלָיו,
וְלִרְחֵק מִמֶּנּוּ אֲנָשִׁים, לֹא-כֵן כְּשֶׁנִּפְטָר וְנִסְתַּלַּק, כְּכֹר הַפְּשִׁיט
אֶת גּוּפוֹ הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁנָה, וְעָלָה לְמָקוֹם
שֶׁעָלָה, וְדִיקָא בְּשַׁעַת הַהִסְתַּלְּקוֹת נִתְעוֹרָר מְבַחֲינַת שְׁנָה, כִּי
נִכְלָל בְּמָקוֹם שֶׁנִּכְלָל, וְנִעֲשֶׂה אֶצְלוֹ הַתְּעוֹרְרוֹת הַשְּׁנָה,
וְעַל-כֵּן אִז יוֹם הַהִלּוּלָא שָׁלוֹ, יוֹם חֲתָנְתּוֹ, כִּי אֵיתָא בְּזִהַר
הַקְּדוּשׁ (אַחֲרֵי עֵא): צְדִיקָא אַף-עַל-גַּב דְּאַתְפִּטֵּר מֵהָא
עֲלָמָא לָא אִסְתַּלַּק וְלֹא אִתְאַבִּיד מִכְּלָהוּ עֲלָמִין דְּהָא בְּכֻלְהוּ
עֲלָמִין אִשְׁתַּכַּח יְתִיר מִחַיָּוִי (הַצְּדִיק עַל אַף שֶׁנִּפְטָר מִזֶּה
הָעוֹלָם, לֹא הִסְתַּלַּק וְלֹא נֶאֱבַד מִכָּל הָעוֹלָמוֹת, שֶׁהָרִי בְּכָל
הָעוֹלָמוֹת נִמְצָא הוּא יוֹתֵר מְבַחֲיָיו). כִּי אִז בְּשַׁעַה שֶׁהַפְּשִׁיטוֹ

את גופם הגשמי והחמרי נשארו אצלם רק אורות בלי כלים. ועל-כן גדולי מבחרי הצדיקים חיים לעולם, כמאמרם ז"ל (ברכות יח.): צדיקים [אפלו] במיתתן קרויים חיים, ועל-כן דיקא אז הם זוכים לקרב נשמות ישראל יותר מבחיהם.

וזה סוד השמחה שעושים בל"ג בעומר, ביום הסתלקות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, אשר בודאי בחיים חיותו עבר עליו מה שעבר, והיתה עליו מחלקת גדולה, עד שרצו להרגו, והכרח להחביא עצמו בתוך המערה שלש-עשרה שנה, ואפלו אחר-כך כשיצא, התלוצצו ודברו עליו: "טהר בר יוחאי את העיר טבריה" (שבת לג), אבל אחר הסתלקות, שנה יומא דהלולא שלו, אז נתגלה אורו לכל העולם כלו, כי השאיר אחריו ספרים קדושים, ספרי הזהר והתקונים, אשר מזהירים ומאירים את אמתת מציאותו יתברך באור נורא ונפלא מאד; ועל-כן יום ל"ג בעומר, יום ההסתלקות של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, הוא יום גדול ונורא מאד, יום שמחה בכל העולמות, ובפרט בעולם הזה, וזה כלל כל ימי ההלולות של כלל גדולי מבחרי הצדיקים, שבזוים חיותם עסקו לקרב בני-אדם אליו יתברך, ועברו עליהם צרות ויסורים, מחלקת ומריבות, חרופין וגדופים, בזיונות ושפיכות דמים, מכל מיני רשעים

ורורים, אשר עסקו להעלים ולהסתיר את גדלתם, ולרחק
 את נשמות ישראל מהם, וכיום הסתלקותם מזה העולם,
 טאז נתגברה הנשמה על הגוף, ונתפרדה החבילה, ונשארה
 רק הרוחניות, כי הגוף לקבר יובל, והנשמה הרוחנית
 שארת קימת בתוספת אור, ומה גם שהשאירו אחריהם
 פרים קדושים ונוראים מאד מאד, המקרבים את בני-אדם
 אליו יתברך, אזי עושים יום הלולא ויום שמחה ביום
 סתלקותם. כי אין לה עוד יום שמח כיום זה, שהנשמה
 רוחנית מאירה בכל העולם, ומי שרק רוצה לעין בספריהם
 קדושים והנוראים, ולהנות מזיו אורם, יכול בלי שום
 גניעה ועכוב כלל להשיג את אורם הרוחני; ועל-כן גדולים
 דיקים במיתתן יותר מבחייהם, ולכן מדליקים גרות ביום
 סתלקותם, כי אז מאיר אורם יותר בעולם. ולכן ביום
 קדוש והנורא ל"ג בעומר, הוא שמחתם של כלל ישראל,
 טאז הוא יומא הלולא רבא של התנא האלקי רבי שמעון
 בן יוחאי, וכן השאיר אחריו ספרים כאלו אשר מחיים
 שמות ישראל, מי שרק הוגה בהם. כי מי שרגיל בלמוד
 פרי הזהר והתקונים, מתעורר מאד מאד בתשובה, כי
 לשון הקדושה של הזהר והתקונים מעוררת את האדם
 השנה, ומכל שכן וכל שכן מי שזוכה גם להתעמק בהם
 להבין את רוחניות חיות אלקותו יתברך המצמצמת בתוך
 דרושים הנוראים והנפלאים האלו. על-כן אשרי ואשרי

האיש הזוכה לבא אל הציון הקדוש והנורא של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי ביום ההלולא שלו, שאז בנדאי יקבל ממנו אורות צחצחות, אורות עליונים, וכן אשרי האיש אשר בא אל ציונם הקדוש של גדולי הצדיקים הגדולים במעלה נוראה ונפלאה ביום הסתלקותם דיקא, שאז יקבל מהם מתנות גדולות, ויזכה להתעורר ולחזור בתשובה שלמה על ידם.

ג.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר היום הקדוש והנורא ל"ג בעומר, יום ההלולא של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, הוא יום בהיר ושמח עד מאד, יום שמאיר בכל העולמות, ועל-כן ביום הזה יכולים לפעל הרבה אצלו יתברך כל מה שצריכים, כי ימי הספירה הם ימי אבל, שבהם נסתלקו תלמידי רבי עקיבא, שקנאו זה בזה, ולא כבדו זה את זה (עין יבמות סב:), אשר זה כלל המחלקת שיש בעולם בין התלמידים, שלא שמשו כל צרכם, ועל-ידי המחלקת גורמים לעצמם ולכל העולם רעה גדולה, כי כל הצרות והיסורין והמרירות שעוברים בעולם, הם רק על-ידי המחלקת והמריבות, שנעשות על-ידי התלמידים שלא שמשו כל צרכם. כי באמת הצדיק הגדול, במעלה נוראה ונפלאה מאד, כל מגמתו היא לגלות

לְפָרְסָם אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ, לְהוֹרוֹת וּלְגַלּוֹת, שְׂאִין בְּלַעְדָּיו יִתְבַּרֵךְ כָּלֵל, וּבְכָל תְּנוּעָה וּתְנוּעָה שָׁם אֶלּוּפּוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֵתָּה הוּא קֹדֶם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, וְאֵתָּה הוּא מְשֻׁנְבָרָא הָעוֹלָם, וְדוּמָם, צוּמַח, חַי וּמְדַבֵּר, הֵם כְּפֶסֶא וּלְבוּשׁ לְאַלְקוּתוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְאִין בְּלַעְדָּיו יִתְבַּרֵךְ כָּלֵל, וּבִידִיעוֹת אֵלוֹ נִתְרַבָּה הַשְּׁלוֹם; וְעַל-כֵּן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּרִכּוֹת סד.): תְּלַמְּדֵי חֲכָמִים מְרַבִּים שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, כִּי זֶהוּ עֵקֶר עֲבוֹדַתְּם שֶׁל תְּלַמְּדֵי הַחֲכָמִים, לְהַשְׁלִים כְּפוֹנֵת הַבְּרִיאָה, לְגַלּוֹת אִיךְ שֶׁהַכֹּל לְכָל אֱלֻקוֹת גְּמוּרָה הִיא, שְׁזֵה נִקְרָא שְׁלוֹם — לְשׁוֹן שְׁלֵמוֹת, וְעַל-כֵּן שְׁמוֹ יִתְבַּרֵךְ הוּא שְׁלוֹם (שַׁבָּת י.); כְּשֶׁהַתְּלַמְּדִים מְקַבְּלִים אֶת הַלְמוּד הַזֶּה מֵרַבָּם אִזּוֹ מְכַבְּדִין הַאֵת זֶה, וְשׁוֹרָה בֵּינֵיהֶם שְׁלוֹם וְאַהֲבָה גְּדוֹלָה, וְאִזּוֹ עוֹזְרִין הַלְזָה, לֹא-כֵן אִם נִתְקַלְקַל הַשְּׁלוֹם בֵּינֵיהֶם, הֵינּוּ שְׂאִינָם מְשֻׁמְשִׁין אֶת רַבָּם כָּל צָרָכָם, אִזּוֹ מְחַרְפִּין וּמְבַזִּין וּמְכַנְיְעִין אֶחָד אֶת הַשְּׁנַי, וְגוֹרְמִים חֲרָבָן בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. וְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאֵי, מְבַחֵר תְּלַמְּדֵי רַבֵּי עַקִּיבָא, זָכָה לְשִׁמְשׁ אֶת רַבּוֹ בְּלַצְרָכוֹ, כִּי קִבֵּל פִּי-שְׁנַיִם מֵרַבּוֹ, וְעַל-יְדֵי-זֶה הָאִיר אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ עִם אֱלֻקוּתוֹ יִתְבַּרֵךְ וּבְסַפְרָיו הַקְּדוֹשִׁים שֶׁהֵנִיחַ אַחֲרָיו בְּרָכָה, שֶׁהֵם סַפְרֵי הַזֵּהָר וְהַתְּקוּנִים, שְׁמִי שָׂרַק הוֹגָה בָּהֶם, יִשְׁבִּיעַ אֶת עַצְמוֹ עִם אֹר אֱלֻקוּתוֹ יִתְבַּרֵךְ. וְעַל-כֵּן יִיקָא בְּיוֹם הַהַלּוּלָא שְׁלוֹ, יוֹם הַהִסְתַּלְקוּת, שְׂאִזּוֹ זָכָה לְהַפְרִיד אֶת נַשְׁמָתוֹ מִגּוּפּוֹ, אִזּוֹ מְאִיר אֹרּוֹ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת

ובפֶּרֶט בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְעַל-כֵּן הוּא יוֹם שְׂמֵחַ, יוֹם חֲדוּוֹה, יוֹם
 שְׂיִכוּלִים לַפֶּעַל בּוֹ כָּל הַיְשׁוּעוֹת בְּעוֹלָם. וְעַל-כֵּן נוֹהֲגִין
 לַעֲשׂוֹת גַּם חֲתָנוֹת וּשְׂאָר מְלֵי דְשִׂמְחָה בַּיּוֹם הַזֶּה. וּבִיּוֹתֵר
 נוֹהֲגִים לְהַדְלִיק מְדוּרוֹת וְאוּרוֹת לְכַבוֹד הַתָּנָא הָאֱלֹקִי רַבִּי
 שְׂמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, כִּי הַיּוֹם הַזֶּה הוּא יוֹם מְאִיר וּבְהִיר אוּרוֹת
 עֲלִיוֹנִים, אוּרוֹת צַחְצַחוֹת. אֲשֶׁרֵי מִי שְׂיִקְבַּל אֶת לְמוּדוֹ
 הַטּוֹב, שֶׁהוּא גְלוּי אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וַיַּחֲדִיר בְּעַצְמוֹ אֶת אֲמַתַּת
 מְצִיאוֹת יִתְבָּרַךְ, וַיַּדַּע שֶׁהַכֹּל אֱלֻקוֹת וְאֱלֻקוֹת הוּא הַכֹּל, וְאִין
 בְּלַעְדָּיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִהְיֶה בְּשָׁלוֹם וּבְאַהֲבָה,
 בְּאַחֻוּה וּבְרַעוּת עִם כָּלֵם, אֲשֶׁר זֶה הַמַּתָּנָה הַכִּי גְדוֹלָה
 שְׂיִכוּלִים לְקַבֵּל מֵהַצַּדִּיק הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא, וְהִיא — גְלוּי
 אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וּלְכַבֵּד וּלְיַקַּר אֶת כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל, וּלְחַפֵּשׂ
 וּלְבַקֵּשׁ וּלְמַצֵּא גַם בּוֹ אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ. כִּי כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל הוּא
 בְּנוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכִמוֹ שֶׁפָּתוּב (דְּבָרִים י"ד, א):
 "בָּנִים אַתֶּם לַיהוָה אֱלֹקֵיכֶם" וְגו'; אֲשֶׁרֵי מִי שְׂמַקְבֵּל אֶת
 הַלְמוּד הַזֶּה, וְאֵז יִהְיֶה בְּשָׁלוֹם וּבְאַהֲבָה, בְּאַחֻוּה וּבְרַעוּת עִם
 כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל.

ד.

צְרִיךְ שְׂתַדַּע אֲהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר! אֲשֶׁר בַּיּוֹם הַקְּדוֹשׁ
 וְהַנּוֹרָא ל"ג בְּעֶמֶר, יוֹמָא הַהַלּוּלָא שֶׁל הַתָּנָא הַקְּדוֹשׁ רַבִּי
 שְׂמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, אֵז מִתְחַלֵּת לְהֵאִיר קַבְּלַת הַתּוֹרָה

שֶׁמִקְבָּלֵיךְ בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת, אֲשֶׁר הוּא הַטוֹב הָאֲמִתִּי וְהַנִּצְחִי
 שֶׁאֵין טוֹב אֲלֵא תוֹרָה (אָבוֹת ו, ג), שֶׁנֶּאֱמַר (מְשָׁלֵי ד, ב): "כִּי
 לִקַּח טוֹב נִתְּתִי לָכֶם", וְעַל-כֵּן בְּל"ב יָמִים הָרֵאשׁוֹנִים
 מִיִּצְיַאת מִצְרַיִם עַד הַהִלּוּלָא שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי בְּל"ג
 בְּעוֹמֵר, עוֹסְקִים בְּזִכְרוֹן וּבִטְהָרַת הַל"ב, לְטַהַר וּלְתַקֵּן אֶת
 מַדּוֹת הָאָדָם הַקְּשׁוּרוֹת בַּלֵּב, וּמִיּוֹם ל"ג בְּעוֹמֵר עַד חַג
 הַשְּׁבוּעוֹת יֵשׁ טו"ב יָמִים, שְׁאֵז כָּבֵד מִתְחִיל הַטוֹב שֶׁבְּעוֹלָם,
 שֶׁהוּא הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. כִּי בְּאֵמֶת כָּל הַצְּרוֹת, הַיִּסּוּרִים
 הַמְרִירוֹת, הַמַּחְלָקוֹת וְהַמְרִיבוֹת, שֵׁשׁ בֵּין בְּנֵי-אָדָם הֵן רַק
 מַחְמַת עַקְמוּמִיּוֹת הַלֵּב, מַחְמַת שֶׁאֵין לָאָדָם מַדּוֹת טוֹבוֹת,
 וְעַל-כֵּן לְבוֹ הוּא לֵב רַע, וְתַמִּיד מִסְתַּכֵּל בְּעֵין רָעָה עַל זוּלָתוֹ,
 מִזֶּה בָּאוֹת כָּל הַצְּרוֹת וְהַיִּסּוּרִין, הַמַּחְלָקַת וְהַמְרִירוֹת
 שֶׁסּוֹבְלִים, אֲבָל תִּכְרָף-וּמִיד כְּשֶׁזּוֹכִין לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה
 הַקְּדוּשָׁה — נִגְלָה וְנִסְתָּר, עַל-יְדֵי-זֶה נִתְגַּלָּה הַטו"ב
 שֶׁבְּבְרִיָּאָה וְהַטו"ב שֶׁבְּכָל אֶחָד וְאֶחָד, וְעַל-יְדֵי-זֶה מוֹצְאִים
 אֶת הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁנִּקְרָא טוֹב, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים
 קמ"ה, ט): "טוֹב הַיּוֹ"ה לְכָל". וְעַל-כֵּן דִּיקָא בִּיּוֹם הַקְּדוּשָׁה
 הַנּוֹרָא הַזֶּה — ל"ג בְּעוֹמֵר, הוּא יוֹם שְׁמִחָה, יוֹם חֻדְוָה, כִּי
 אֵז סְפָרְנוּ כָּבֵד ל"ב יָמִים, כְּדֵי לְתַקֵּן וּלְטַהַר וּלְזַכֵּךְ אֶת הַלֵּב
 מִכָּל מִינֵי מַדּוֹת רָעוֹת וְתַאוֹת מְגַנּוֹת, וְזָכִינוּ לְפִשֵּׁט אֶת
 הָעַקְמוּמִיּוֹת שֶׁבַּלֵּב, וְעַל-כֵּן עֲכָשׁוּ מִתְחִילִים הַטו"ב יָמִים
 לְקַבֵּלַת הַתּוֹרָה. וְלָכֵן רָאוּי לְשִׂמְחָה מְאֹד מְאֹד בִּיּוֹם הַקְּדוּשָׁה

גְּדֵלַת ל"ג בְּעֶמֶר

לט

וְהַנּוֹרָא הַזֶּה, וְלְהַרְבוֹת בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וּבִפְרָט
בְּפִנְיָמִיּוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהוּא הַזֵּהר וְהַתְּקוּנִים, וְלִקְבֹּל
עַל עֲצָמוֹ קְבָלוֹת טוֹבוֹת וְחֻזְקוֹת לְהִבָּא, כִּי הַיּוֹם הַזֶּה מְסַגֵּל
לְטו"ב.

ה.

צָרִיךְ שְׂתַדַּע אֱהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר אֵין בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרֵךְ
כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל אֱלֻקוֹת גְּמוּרָה הִיא, וּבְכָל תְּנוּעָה וְתַנּוּעָה
שֵׁם אֱלוֹפּוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְכָל מַה שֶׁאַתָּה רַק רוֹאֶה וְשׁוֹמֵעַ
וּמְרַגֵּשׁ, הַכֵּל לְכָל אֱלֻקוֹת גְּמוּרָה הִיא, וְאִי אֶפְשָׁר לְתַפֵּס אֶת
הַהִשְׁגָּה וְהַדַּעַת הַזֶּה אֲלָא עַל-יְדֵי הַצְּמֻצוֹם, שֶׁזֶה כָּלֵל הַיָּמִים,
שֶׁכָּל יוֹם וְיוֹם הוּא צְמֻצוֹם בְּפִנְי עֲצָמוֹ, וְעַל-כֵּן בְּכָל יוֹם וְיוֹם
עוֹבֵר עַל הָאָדָם מַה שְׁעוֹבֵר, קְטָנוֹת וְצְמֻצוּמִים וִירִידוֹת
וְחִלְיִשׁוֹת הַדַּעַת וּבְלִבּוֹלִים אַחֲרִים, כִּי כָּל יוֹם וְיוֹם הוּא מְדָה
בְּפִנְי עֲצָמָה לְקַבֵּל בּוֹ אֶת אֲמִתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאֵלְמָלָא
הַיָּמִים שֶׁהֵם כָּלֵל הַצְּמֻצוּמִים, לֹא הָיוּ מְשִׁיגִים שׁוֹם הַשְׁגָּה
כָּלֵל, כִּי הִזָּה נַעֲשֶׂה רַבּוּי אֹר שְׁגוּרָם שְׁבִירַת הַכְּלִים. וְזֶה
סוּד סְפִירַת הָעֶמֶר שֶׁהִיא מְצוּה קְדוּשָׁה וְנוֹרָאָה מְאֹד מְאֹד,
מְצוּת עֲשֵׂה מִהַתּוֹרָה, לְסַפֵּר אֶת הַיָּמִים, הֵינּוּ מַעַת יְצִיאַת
מִצְרַיִם שְׁיֻצָּאִים מִהַמִּצְרַיִם וְהַגְּלוּת שָׁלוֹ, עַד קְבִלַת הַתּוֹרָה,
שֶׁהִיא גְלוּי אֲמִתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, מְצוּה לְסַפֵּר כָּל יוֹם
וְיוֹם, לִידַע שְׂאִי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג אֹרֹו הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא,

גְּדֻלַת ל"ג בְּעֶמֶר

היא התורה הקדושה, שהיא חכמתו יתברך, אלא על-ידי ימים והמדות, לידע שכל יום ויום הוא יום, אך עקר בודתנו, להעלות ולהגביה את היום והזמן אל למעלה מן ימים והזמן, שזו תהיה עבודת משיח צדקנו, לבטל את זמן והצמצום, הינו שישנו תמיד את אמתת מציאותו יתברך, ויקים אז (זכריה יד, ז): "והיה יום אחד הוא יודע הוי"ה לא יום ולא לילה"; כי אז בהתגלות האור הנפלא זה אשר הכל לכל אלקות גמורה היא, אז נתבטלו כל צמצומים, וזה יום השמחה והחדוה שיש בל"ג בעמר, לולא רבא דרבי שמעון בר יוחאי, כי ממנו התחילה תנוצצות הגאולה, על-ידי שגלה סודות התורה, הינו את ממתת מציאותו יתברך בכל העולם, ועל-פני היום הקדוש הנורא הזה הוא יום התנוצצות הגאולה, ועל היום הזה אמר (שם יד, ח): "והיה לעת ערב יהיה אור"; כי הגלות ומה לילה (פסיקתא וישלח), ועקר קיומנו בערב ובלילה ארץ הזה, שהיא הגלות המרה והנמקרת, דיקא על-ידי מוד סתרי תורה, שהם הזהר והתקונים וכל סודות הקבלה, ועל-ידי זה נתבטל החשך והלילה, ומאיר האור אין סוף רוף הוא. ועל-פני דיקא ביום ל"ג בעמר, יום הלולא רבא של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, שגלה את כלל תרי תורה, דיקא ביום הזה נעשה לילה ליום, וזהו כלל מדורות והאורות שנוהגים להדליק ולהאיר, ונעשה לילה

גְּדֵלַת ל"ג בְּעֶמֶר

מא

כִּיּוֹם יָאִיר, מֵרַב הָאֹר שֶׁהָאִיר הַתְּנָא הַקְּדוּשׁ בְּעוֹלָם; אֲשֶׁרִי
מִי שֶׁשָּׂם לְבוֹ וְנִפְשׁוֹ אֶל תּוֹךְ סְתָרֵי תוֹרָה, וּמִדְּבַק אֶת עֲצָמוֹ
לְסִפְרֵי הַזֶּהָר וְהַתְּקוּנִים, שֶׁיָּאִיר אֶת נַפְשׁוֹ בְּאוֹרוֹת צַחְצַחוֹת,
עַד שֶׁתִּתְבַטֵּל כָּל גְּלוּתוֹ וְצָרוֹתָיו וְיִסּוּרָיו הַמְּרִים, וְיִזְכֶּה
לְהָאִיר עַל עֲצָמוֹ אֹר נְעָרָב, אֹר נִפְלָא; אֲשֶׁרִי לוֹ בְּזֶה וְאֲשֶׁרִי
לוֹ בְּבֵא!

ו.

צְרִיף שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיְקָר! כִּיּוֹם הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא
הַזֶּה ל"ג בְּעֶמֶר, הַלּוּלָא רַבָּא שֶׁל הַתְּנָא הַקְּדוּשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן
בֶּר יוֹחָאִי, אֲזַ צְרִיף לְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ יוֹתֵר מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל
"וְאַהֲבַת לְרַעְיָךְ כְּמוֹךְ" (ויקרא יט, יח), שֶׁאָמַר הַתְּנָא הַקְּדוּשׁ
רַבִּי עֲקִיבָא, שֶׁהַמְצָוָה הַזֶּה הִיא כָּלֵל גְּדוֹל בַּתּוֹרָה (עַן
יְרוּשְׁלָמִי נְדָרִים ט, ד), הִינּוּ כִּי כָּל הַתּוֹרָה תְּלוּיָהּ בְּמִצְוֹת עֲשֵׂה
שֶׁל "וְאַהֲבַת לְרַעְיָךְ כְּמוֹךְ", לְאַהֲבֵךְ אֶת זוּלָתוֹ כְּמוֹ שְׂאוּהֵב
אֶת עֲצָמוֹ, וְכְמוֹ שְׂאִין אָדָם רוֹצֵה לְרֵאוֹת חוֹב לְעֲצָמוֹ, כֵּן
אֲסוּר לוֹ לְרֵאוֹת חוֹב לְזוּלָתוֹ, אֲלֵא צְרִיף לְהַשְׁתַּדֵּל לְאַהֲבֵךְ כָּל
בֶּר יִשְׂרָאֵל כְּמוֹתוֹ, וְכְמוֹ שְׂאָדָם יַעֲשֵׂה כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת
שְׁבַע עוֹלָם הָעֵקֶר לְחִפְשׁ וּלְבַקֵּשׁ וּלְמַצֵּא בְּעֲצָמוֹ זְכוּת, כְּמוֹ-כֵן
צְרִיף כָּל בֶּר יִשְׂרָאֵל לְחִפְשׁ וּלְבַקֵּשׁ וּלְמַצֵּא בְּזוּלָתוֹ נְקֻדּוֹת
טוֹבוֹת, וְלְדוֹנּוֹ לְכַף זְכוּת. וְתַלְמִידֵי רַבִּי עֲקִיבָא לֹא שְׁמַעוּ
בְּקוֹל רַבָּם, וְעַל-כֵּן מֵתוּ בִּימֵי הָעֶמֶר, עַל שֶׁלֹּא נִהְגּוּ כְּבוֹד

ה בזה, ולא היתה ביניהם אהבה, ובנדאי היו צדיקים, אף
א הלכו במדות החסד והרחמים על זולתם, וכל אחד
אחד הסתכל רק על הרע שבחברו, ולא על הטוב שבו,
על-ידי-זה עקרו נשמות ישראל משרשן, כי כשאין דנים
נשמות ישראל לכף זכות, על-ידי-זה מרחיקים אותן
גמרי, כי צריכים להשתדל לדון את כל בר ישראל לכף
זכות, ולמצא בו נקודות טובות, ולהחזירו בתשובה שלמה
ליו יתברך, וזה זוכים רק על-ידי שמוצאים ומחפשים
זולתו נקדה טובה. ותכף-ומיד שמוצאים בזולתו נקדה
טובה על-ידי-זה מעלים אותו מהרע שלו ומכניסים אותו
ל הטוב, שהוא התורה והקדוש-ברוך-הוא. וזה עקר הדרך
החזיר בני-אדם בתשובה — למצא בהם רק את הטוב
לדונם לכף זכות, ועל-ידי-זה מחזירים אותם אל התורה
קדושה ואל הקדוש-ברוך-הוא (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א,
ימן רפב). וזו היתה דרכו של התנא הקדוש רבי שמעון בר
חאי אחר שיצא מהמערה, שראה זקן רץ עם שני בדי
דסים, ושאלו: "בעבור מה זה?" ואמר: "אחד בעבור
שמור' ואחד בעבור 'זכור'". ענה ואמר לבנו רבי אלעזר:
ראה כמה חביבין המצוות לבני ישראל" (שפת לג). וקדם
בן בכל מקום שנתן עיניו — נשרף, אבל אחר-כך מצא
קדה טובה אצל כל בר ישראל, כי כך קבל מרבו רבי
קיבא, שהיה נכנס בשלום ויצא בשלום (עין חגיגה טו:).

וְעַל-כֵּן נִתְגַּלְגְּלָה הַזְכוּת עַל-יְדֵי הַתָּנָא הַקְדוֹשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, שֶׁעַל יָדוֹ נִתְּוֹסְפוּ אַרְבַּע מֵאוֹת סַפְסָלִים בְּבֵית-הַמִּדְרָשׁ, כִּי סָלְקוּ אֶת שׁוּמְרַי הַפְּתַח שֶׁהָעֶמֶיד רַבֵּן גַּמְלִיאֵל, וְאָמַר: כָּל תַּלְמִיד שֶׁאֵין תּוֹכוֹ כְּבָרוֹ אֵל יִכְנַס לְבֵית-הַמִּדְרָשׁ (בְּרֻכּוֹת כח.). וְעַל-כֵּן הַיּוֹם הַקְדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא הַזֶּה ל"ג בְּעֶמֶר, יוֹם הַהִלּוּלָא שֶׁל הַתָּנָא רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, הוּא יוֹם קְדוֹשׁ, שֶׁבוֹ מְאִיר הַטּוֹב שֶׁבְכָל בַּר יִשְׂרָאֵל. וְעַל-כֵּן בַּיּוֹם הַזֶּה יְכוּלִים לְהַחְזִיר אֶת כָּלֵל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, עַל-יְדֵי הַלְמוּד שֶׁלְמַד הַתָּנָא הַקְדוֹשׁ רַבִּי עֲקִיבָא וְתַלְמִידוֹ הַתָּנָא הַקְדוֹשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, אֶת הַכָּלֵל גְּדוֹל בַּתּוֹרָה, שֶׁכָּל הַתּוֹרָה תְלוּיָהּ בּוֹ, וְהִיא מְצוּת עֲשֵׂה שֶׁל "וְאָהַבְתָּ לְרַעֲךָ כְּמוֹךָ" — לְאַהֲבֵךְ אֶת כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל כְּנַפְשׁוֹ, וְלִמְסַר אֶת נַפְשׁוֹ לְהַקִּים בְּתֵי-כְנַסְיּוֹת וּבְתֵי-מִדְרָשׁוֹת בְּכָל עִיר וְעִיר, וּלְהַרְבּוֹת בִּישִׁיבוֹת, וּלְקַבֵּץ אֶת כָּל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל לְתוֹכָן, וּלְלַמֵּד לָהֶן אֶת תּוֹרָתוֹ יִתְבַּרֵךְ. כִּי זֶה לְעֻמַּת זֶה — קוֹל הַמוֹלָה שֶׁל רַמִּי מְנַסֵּר בְּרַקִּיעַ, קוֹלֵם הַטָּמֵא שֶׁל כָּלֵל אַמּוֹת הָעוֹלָם הַמְּלֵאִים בְּאַמוֹנוֹת טְפִלוֹת, אֲשֶׁר מְקוֹר טְמֵאָתָן בְּאֶרֶץ מִדְיָן, וְכָל הַמְּסִיתִים וְהַמְּדִיחִים זֶה אֶל־פָּנִים שְׁנוֹת גְּלוּתָנּוּ בְּאִים מְמַלְכוֹת רַמִּי הַמְּתַפְשֵׁט בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, וְהֵם הָיוּ אֵלּוֹ שֶׁהֲרִגוּ אֶת הַתָּנָא הַקְדוֹשׁ רַבִּי עֲקִיבָא, וְסָרְקוּ אֶת בְּשָׂרוֹ בְּמִסְרָקוֹת שֶׁל בְּרִזָּל, וְלֹא יָכְלוּ לְסַבֵּל אֶת לְמוּדוֹ הַטּוֹב שֶׁגָּלָה אֶת הַכָּלֵל הַגְּדוֹל שֶׁבַּתּוֹרָה — לְאַהֲבֵךְ אֶת כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל,

בן תלמידו התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, היה צריך
 ברח ממלכות רמי, ולהחבא במערה י"ג שנים. כי קלפת
 לכות רמי היא קלפה עצומה שעם ישראל סבל ממנה זה
 לפים שנה, שהם כלל הפירות והאפיקורסות והחכמות
 חיצוניות והמדמות שנמשכות מהם, והמסיתים והמדיחים
 הערב-רב שנתערב בינינו, עושים פרוצות בנפשות ישראל,
 ל-ידי שמכניסים גם בהם את החכמות החיצוניות,
 חכמות של הבל, הפפירות והאפיקורסות, עד שאין
 תבישים לדבר נגדו יתברך בריש גלי, ומעבירים על הדת
 ליונים מאחינו בני ישראל בעוונותינו הרבים. ועל-כן
 יקא ביום הקדוש והנורא הזה, יום ל"ג בעמר, שהוא יומא
 ולוא רבא של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, הוא
 סגלה לקבץ את כלל נשמות ישראל, ולהכניסם תחת
 נפי השכינה, ולגלות ולפרסם להם את אמתת מציאותו
 תברך, ולהכניסם אל בתי-כנסיות ובתי-מדרשות ולישיבות,
 ללמד עמהם את תורת הוי"ה, ולא להתפעל משום בריה.
 יום היום הקדוש והנורא הזה מסגל להכניע את קלפת
 מלכות רמי, שממנה נתפשטה האמונה הטפלה, שסובלים
 ממנה כלל נשמות ישראל במשך כל ימי גלותנו, ועל-כן
 יקא ביום הזה התחילה התנוצצות הגאולה, כי כשזה קם
 ה נופל (רש"י בראשית כב, כג; ועין פסחים מב:), כשקמה
 מלכות דקדושה על-ידי גלוי אמתת מציאותו יתברך בסתרי

תורה, על-ידי-זה נופלת מלכות הרשעה, מלכות רמי הרשעה, ומבטלים את כלל המסיתים והמדיחים והערב רב שנתפשטו על נשמות ישראל; ולכן אשרי מי שעוזר לזה, לבנות בתי-כנסיות ובתי-מדרשות וישיבות, ולקבץ את נשמות ישראל, ולהכניסן בתוכם, וללמד עמהם תורת השם יתברך, ובפרט סתרי תורה שגלה התנא הקדוש והנורא רבי שמעון בר יוחאי, שעל-ידי למודו הטוב של התנא הקדוש הזה נזכה להגאל. כמו שאמרו (זהר נשא קכד): ביהאי חבורא דאיהו ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא (בחבור הזה שהוא ספר הזהר, יצאו בו מהגלות); פי על-ידי למודו הטוב של התנא הקדוש הזה, נזכה לצאת מן הגלות המרה והנמקרת שאנו נמצאים תחת מלכות רמי הרשעה, שהם כלל העבודות זרות והתכמות החיצוניות, הכפירות והאפיקורסות, שמתפשטות בעולם, על-ידי המינים והערכ-רב שבכל דור ודור המתערבים בינינו, ועלינו לעקר אותם מאתנו, ולהזרים את אור התורה והאמונה וגלוי אלקות בנשמות ישראל ובכל העולם כלו, ודיקא על-ידי-זה נזכה להגאל גאלת עולם.

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

מוהר"א ש"ש נ"י אָמַר: מִי שְׁזוּכָה
 לְהִיּוֹת בְּל"ג בְּעוֹמֵר בְּצִיּוֹן הַתַּנָּא הָאֶלְקִי
 רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאֵי בְּמֵרוֹן, יִזְכֶּה לְקַבֵּל
 הַרְבֵּה מִתְּנוּת מִמֶּנּוּ, כָּל אֶחָד מֵה שְׁרוּצָה
 וְצָרִיךְ, כִּי בְּל"ג בְּעוֹמֵר, אָז הוּא יוֹם
 הַהִלּוּלָא שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאֵי, הֵינּוּ
 יוֹם הַחֲתָנָה שְׁלוֹ, וְכֵמוּ בְּגִשְׁמִיּוֹת בְּיוֹם
 הַחֲתָנָה הַחֲתָן מָלֵא שְׂמֵחָה, וְכָל מֵה
 שְׂמֵבְקֵשִׁים מִמֶּנּוּ הוּא נוֹתֵן, כְּמוֹ-כֵן
 וַיּוֹתֵר מִכֵּן הַתַּנָּא הַקָּדוֹשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר
 יוֹחָאֵי, הוּא הַחֲתָן, וּמִי שֶׁבָּא לְחֲתָנָתוֹ
 שֶׁהִיא בְּל"ג בְּעוֹמֵר, יִקַּבֵּל מִתְּנוּת מִמֶּנּוּ
 כָּל אֶחָד מִבְּקָשׁוֹ וְצָרְכָיו.